

אמרתי: "נתבשרתי שאני עשויה לקבל פרס" אבל זה לא היה בדיקך כן. רק לאחר קבלת הפרס סופר לי שהעגלה נקנתה בעברוי עוד שנה לפני כן. אבא, הוא ש"נתבשר" וגילה לי זאת משהובאה העגלה.

אותו זמן היו לנו כבר כמה פרות דמשקיות, שנكنו ע"י קלוריסקי והובאו למושבה לחלוקת בין אקרים, אלא שאיש מהאקרים לא רצה בהן ואבא רכש את כולן (5—6). היתי הולכת עם "העדור" להשקותו בחראר (קטע הוודי השטוח, בקצחו הדромי של המרג'י), שכן היו עלוקות במעיין והשתדלנו, ככל האפשר, לא להשקות את הבהמות במימיו. כאן עלי לציין שמאז נקנתה הפרה הראשונה ועד הרפת ה"גדור לה" הייתה אבא "הרפטן" וחלב, לבדו, את הפרות. איש מאתנו לא ידע לחLOB עד שאני העצמי ולמדתי את המקצוע.

אוכלוסייה

על אוכלוסيتها של המושבה טרם סיירתי דבר וחצי דבר והלא שנים לא מעטות ישבנו בתוך אוכלוסיה זו. המשפחות — רובן ככולן יוצאי רומניה — משפחות ברוכות ילדים ופרט לשתיים מהן (האחת חשותת ילדים), לא הייתה בית אשר ממנו פחות מחייבה שישה ילדים.

משפחה פין ולה אחד-עשר ילדים. אם המשפחה יוכבד, איש רזה, גבואה וזקופת קומה, הביאה לעולםanza אחר זה, בניים זרים ואילו היא — חשקה נפשה בת. שנולדה תרצה שלנו, הייתה באה כמעט יומיום ויושבת שעה ארוכה ליד מיטת אמא, שמא "תדבק" ממנה ותלד אף היא בת. יתכן שהיה לה עוד "אמצעים עילים" כאלה שכן, אחרי